

The background of the entire cover is a dark blue gradient filled with numerous white and light blue dots of varying sizes, resembling a starry night sky. At the bottom, there is a silhouette of a city skyline in shades of dark blue and black. Some buildings have small, glowing rectangular windows in light blue and white. The overall aesthetic is modern and minimalist.

okamžiky

martin macura

jak prožijete ty svoje?

● ■ **pointa**

Okamžiky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Martin Macura

Okamžiky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

okamžiky

● ■ pointa

okamžiky

martin macura

jak prožijete ty svoje?

*„Na této straně hrobu se od člověka očekává jediné:
Jeho dobro spočívá ve vědomí, že je špatný.“*

Robert Browning

Pavlíně.

*Děkuji, že jsi mi ukázala cestu tam, kde jsem ji neviděl.
A že některé sny stojí za to následovat.*

Prolog

Mráz, zima, chlad, odkudsi ke mně doléhá vraní zpěv. Stojím u okna svého bytu v sedmém patře panelové zástavby mého města. Stojím u okna, mlčky pozoruji lidi na ulici, dívám se dolů jako do propasti a čekám, že se propast podívá na mě. Co pak? Uhnu pohledem? Budeme na sebe zírat jako dva milenci toužící po objetí, až se v něm nakonec potkáme při tvrdém dopadu na promáčený chodník tam dole? Každá vteřina zraňuje, ta poslední zabíjí. Hledím dolů, dole se nedívá na mě, tak odvrátím zrak. Mám hlad, jsem unavený, opuštěný sám sebou. To je ta daň za svobodu. Ta daň za touhu spálit mosty a odejít. Kam vlastně? Za láskou?

Co to je láska? Láska je to, když jeden člověk nemůže být bez druhého a jeden se ztrácí v druhém, až nakonec splynou v jeden organismus. Láska je parazit. Láska je liána, která postupně zahubí strom. Láska dvou lidí je jen touha, nejprve fyzická, pudová, poté ta, jež nám je nejbližší, totiž touha ve smyslu vlastnění. Rozešli jste se s někým, a najednou máte pocit, že jej chcete tak nějak víc?

Rád vysvětlím: to mozek má pocit, že jste přišli o kus svého majetku. Definice manželství dle zákona: *Manželství je trvalý svazek muže a ženy vzniklý způsobem, který stanoví zákon. Hlavním účelem manželství je založení rodiny.*

Pšššt, manželství je ve skutečnosti soužití dvou osob, které se vzájemně svým způsobem nenávidí a které dávno přestalo bavit spolu spát, ale v rámci správné definice majetnictví ani jeden nechce, aby to ten druhý dělal s někým jiným.

Lidi jsou sobci. A lidi jako já obzvlášť. Vezměte si třeba ty dobré sousedy, kteří bydlí nade mnou. Již čtvrtou noc si na plný pecky vychutnávám jejich láskyplné výměny názorů. Zajímalo by mě,

kolik kusů nádobí asi vlastní, když jím v jednom kuse mohou plýtvat na to, aby ho po sobě házeli. Kdo ví? Třeba byla v Ikee sleva pro maniaky. Nebo jejich babička v devadesátkách ráda objednávala nesmysly přes Reader's Digest. Že nevíte, co to je? Zeptejte se mamky s tatkou, ti vám rádi odpoví, tedy pokud si zrovna nepůjdou navzájem po krku.

Je kolem půl dvanácté a vypadá to, že sousedé mají svou – řekl bych dnes opileckou – hádku téměř za sebou... i když kdo se sakra takhle setne v úterý? Ano, jistě se blíží vrchol, již jsme se dostali ke klasickému: „Tak mě zab, když jsem tak nemožná!“ A hysterický pláč. „Jo! Už ji zab, ať je tady ticho!“ křičím ze své postele. Rána, náraz o zem, ticho. Někdo mě poslechl – ale kdo?

Celou noc zabodávám pohled do stropu a přemýšlím, zda ten flek v pravém horním rohu je plíseň, anebo prosakující lepkavá a černá krev z bytu nade mnou.

To je situace, klasický CBUJ (co by udělal Ježíš): jít nahoru a zjistit, zda někdo nepotřebuje pomoci? S čím ale? S ukrytím mrtvol? Nebo jít naproti tomu, že i ze mě bude mrtvola? Volat polici? Ale co když se doopravdy nic nestalo? Budu raději myslet na něco hezkého, na své bezpečné místo, na ranní rosu na vrcholcích hor, za nimiž vychází slunce, ne na rozbitou hlavu, kousky lebky rozmetané po pokoji. Myslím na teplý čaj v zimě, který si sladím lepkavým medem, nemyslím na spleené vlasy a díru v hlavě. Usínám a spím dobrým spánkem, spánkem spravedlivých.

Ráno.

You woke up this morning, got yourself a gun..., zvoní mi budík mou oblíbenou skladbou, která mě poté provází celým ránem. Na incident ze včerejší noci jsem již prakticky zapomněl. Znovu slyším ránu, jako by něco těžkého dopadlo na podlahu; tentokrát se zvuk ozývá z chodby a zní v dlouhé ozvěně celým domem. Stojím za dveřmi a naslouchám sténání přicházejícímu ze schodiště. V ústech mám zubní kartáček, ale zvědavost mě nutí podívat se

kukátkem. Vidím sousedku, jak vleče po schodech velký lodní kufr. Výtah evidentně zase nefunguje. Buch, buch, buch, kufr se kutálí po schodech, sousedka, taková drobná blondýna, se ho křečovitě drží a padá spolu s ním. Přistane přímo před mými dveřmi. Ucuknu od kukátka. *When you woke up this morning, all that love had gone...*, zní z mého mobilu píseň, pro niž byla inspirací týraná žena, která si jednoho rána opatřila zbraň a šla za novým životem. Jak příhodné, uvědomuji si podobnost s tím, co se děje právě teď. Sousedka se vzpamatuje a vyskočí na nohy. Zvedne pohled k mým dveřím. Mám podezření, že tuší, že ji někdo pozoruje. Přiloží si ruku k ústům, odkašle si a třikrát zaklepe.

„Prosím, musím se toho zbavit. Už to neunesu!“

Její slova zní zoufale a hrůzně zároveň. Mlha pronikající sem otevřenými okny se tísnivě obtáčí kolem schodiště. Stojím v otevřených dveřích a...

A tak jsem onoho listopadového rána roku 2023 potkal Kristýnu.

Já, Kristýna a to vše kolem

Chci-li vám osvětlit svůj drobný problém, možná by bylo vhodné se vrátit takříkajíc na začátek a vypovědět, kdo ksakru jsem a kde jsem se v tom domě, opuštěný sám sebou, vlastně vzal.

Definoval bych se jako běžný lehce prosedivělý ctihodný občan, který ještě donedávna vedl šťastný život muže před čtyřicítkou čili krátce před vypuknutím krize středního věku.

Ne že bych již na oné krizi nezačal pracovat. Prostě taková ta klasika: manželka, dítě, milenka, dům, prostě všechny ty sračky, a výhledově jsem se začal shánět po motorce, prostě sen. Dny mimo práci běžně trávím vzpomínáním na svůj život před třicítkou a tak trochu obavami z blížícího se stáří, spíš než skutečným žitím. Pohádka.

V práci nejsem nic extra, běžný trol ve středním managementu – až sem vás dovedou rady o tom, jak bychom se měli v životě usadit. Jak se teď cítím? Nic moc, jako můj byt. Malý kamrlík, kde vás opustí životní elán a prostor je stísněný tak, že přemýšlíte o nutnosti vlastní existence.

V tomhle malém úkrytu prach tančí s opuštěným nábytkem – tedy ne že by ho tady bylo kdovíkolik – a obrazy na stěnách – slovy dva – šeptají o dobách, kdy tu ještě bylo slyšet živé rámusení. Můj tichý svět je zatuchlý od odloučení a potřeby něčeho víc než jen prázdných stěn a uschlých vzpomínek. Je to prostor, kde se mísí touha po novém začátku s pocitem beznaděje, ale možná více... jak to říct... pozitivně, přesně v duchu motivačních videí o tom, jak na to jít, když chcete být před třicítkou milionář, ehm, i když je vám skoro o dekádu víc.

A jak jsem se sem dostal? Ruplo mi v kouli, sbalil jsem kufrík a opustil vše, co jsem znal, včetně toho jediného, co mi v období domestikace dávalo smysl: dítěte.

S dětmi je ta potíž, že abyste je mohli mít, musíte si k tomu nejprve pořídit jistý další prvek, totiž jejich mámu. S tou nám to už delší dobu neklapalo, ale o tom možná později.

Také jste se jako děti před spaním modlivali? Nebo vzývali vyšší sílu, aby vám pomohla? „Prosím, vezmi mě odtud...“ „Prosím, proměň mě v ptáčka...“ „Prosím, vrať do mého života opět vzrušení a dynamiku...“

Prosím, stop. Soustřed se, na myšlenkový guláš bude čas později.

„Prosím, musím se toho zbavit. Už to neunesu!“ zní znovu. „Potřebuju se toho zbavit,“ zní zoufale.

Z chodby je cítit pach dřevěných desek obložení nasáklých letitou vlhkostí. Podrobnosti sousedka nevysvětluje a já cítím, že je to mnohem komplikovanější, než se zdá. Něco v jejím hlase a pohledu mi napovídá, že můžu čekat nějaký větší příběh.

Podlehnu pocitu, že v tomto okamžiku jsme to my oba, kdo potřebuje pomoc, udělám krok stranou a zvednu kufr za ucho. Je lehčí, než jsem čekal. Srdce mi bije jako o závod, ale hledím na ni svýma znuřenýma očima a bez známek emocí ji vyzvu: „Pojďte dál.“ Mé vnitřní já se usmívá. „Copak to tu máme?“ Něco mě varuje, že bych měl být vylekaný, ale kupodivu nejsem, jen plný očekávání.

„Prosím, pomůžete mi?“ špitne ta drobná blondýna.

„Záleží na tom.“

„Na čem?“ vytřeští oči, hlas se jí mírně chvěje v návalu emocí.

„Na tom, jestli v tom kufru je, nebo není mrtvola vašeho manžela.“

„Bože chraň!“ vykřikne. „Samozřejmě že není,“ ujišťuje mě. „Nikdy jsme nebyli manželé.“

Nasucho polknu, zavrávorám, konečně jí lépe vidím do tváře. Její obličej je jako mapa, plný linek, které odhalují více, než chce sama říct. Působí kvůli nim starší, než ve skutečnosti je. Nalevo od

úzkého nosu pod těma vykulenýma modrýma očima je pod vrstvou mejkapu zřetelná kontura monoklu. V koutku roztržený ret se pokusí o úsměv. Je tady cítit prach z nábytku, který jsem měl utřít už dávno, ale i nepříjemný odér něčeho, co nedokážu přesně určit.

„Ne, v tom kufru nemám ani přítele,“ přetrhne mé myšlenky, „nemusíte se tvářit tak vyděšeně.“

Napřímím se v nově nalezené sebejistotě. Ona stojí již napůl v předsíni, kufr je uvnitř už dávno, vidím, že z něj vytéká jakási tekutina. „Tak co tedy? Jak to souvisí se mnou a proč bych vám měl pomoci?“

„Protože...“ Zabodne pohled do podlahy, na místo, kde se mi stále připomíná včerejší zimní bahno. „Protože... Protože je to celý tvoje vina!“

Zubní kartáček mi vypadne na podlahu. „Cože?“ Ještě před chvílí jsem se tou nenadálou situací svým způsobem bavil, teď jsem ale už jen šokovaný a zmatený.

„Kdyby ses do nás včera v noci nesral, nemuselo se stát tohle!“ Vulgarita z úst té drobné ženy mě překvapí.

Její ruka zručně rozezne přezky zavazadla a z jeho útrob se na podlahu mé předsíně vyvalí dekapitované torzo černého psa.

„Co to jako má být!“

Popravdě se mi trochu uleví, že se na mě nekouká její přítel, i když mi ten chlupatý, slizký nepořádek vzdáleně připomínající dogu zasvinil celou podlahu.

„Hele, dámo...“

„Nejsem dáma, jsem Kristýna!“ přeruší mě.

„Oukej, Kristýno. Co čekáte, že se stane?“

Zatímco ranní opar pomalu mizí, z chodby k nám dolehnou hlasy. Kristýna se vrhne do útrob bytu a zabouchne dveře.

„No skvělý. Co dál? Jak konkrétně že můžu za tenhle bordel?“

Její pohled mi jasně naznačuje, že mě považuje za nemožného, zatímco elegantně překoná chaos na podlaze a zamíří k obývacímu pokoji.

Její tvář napovídá, že celý ten nechutný výjev byl jen drobná překážka na cestě k mému gauči. Neskutečně mě tím vytáčí. Ona se ale uvelebí a začne vyprávět události předchozí noci.

Ukáže se, že Kristýna pracuje jako personalistka v jedné větší agentuře a že již nějakou dobu randí lomeno žije s chlapíkem, který ji týrá. A svým způsobem vlastně i ona jeho. Oba si totiž rádi přihnou, zvlášť když jsou spolu.

Ano, o tom něco vím: již několik nocí po sobě poslouchám, jak spolu bojují. Noci plné hádek se skrze strop prolínají s nocemi plnými usmírování. Ano, i tyhle zvuky panel velice dobře propouští.

Z čeho pramení jejich neshody? Primárně jde o peníze, jak jsem pochopil. Zatímco ona je relativně úspěšná, dobře vypadající žena, on je klasický budižkničemu z vidláková, který našel práci jen jako sekuriťák na recepci jejich firmy. Oba většinou pijí každý z jiného důvodu, i když spolu. A jinak tomu nebylo ani při včerejší hádce, kterou jsem měl naservírovanou v přímém přenosu a díky níž jsme se teď ocitli tady.

Tak tedy: když Kristýna přišla domů z práce do jejich útulně zařízeného bytečku, k dokonalému ikeáckému stylu bydlení scházel už jen pořádek.

Bylo už k večeru, když Kristýna dorazila s lahví červeného vína a očekáváním klidného večera, při kterém by mohli přepít kocovinu a hádku z předchozího dne. Svého přítele Jirku našla v kuchyni za stolem, jak si pročítá obsah obálky s pruhem. Patrně nějaká další exekuce vedená na jeho jméno...

„Ahoj,“ pozdraví suše, ale Jirka se ani neobtěžuje odpovědět jí na pozdrav. Projde tedy kolem něj rovnou k zásuvce v kuchyňské lince, aby našla vývrtku. „Něco nového?“ prohodí. Jirka zvedne oči od dokumentu, vstane a odejde do vedlejší místnosti, ukrýt jej mezi stohy knih. Vedle nich v knihovně stojí Kristýnina fotografie z práce, na níž se lesknou podpisy kolegů spolu s děkovnými vzkazy.

Na fotce se usmívá, vypadá mladší a střízlivá. „Všechno oukej, kotě,“ zamumlá Jiří pod fousy. „Chybělas mi.“ Přikročí k ní, aby ji políbil, ale z úst mu táhne výrazný odér Staré myslivecké a Kristýna se od něj instinktivně odtáhne a místo polibku ho jenom lehce pohladí po tváři. Chce si sednout ke stolu, když tu jí noha uklouzne na něčem slizkém a vlhkém. „Bože, fuj, ty tady zase máš to svoje nechutný zvíře?!“ vyjekne. Tekutina, po níž uklouzla, jsou totiž sliny Jirkovy dogy, která je aktuálně zavřená v obýváku, aby ji Kristýna neviděla.

„Je zavřený, co pořád máš?“

„Třeba bych někdy ráda přišla do uklizeného bytu,“ prohodí Kristýna protivně, sedne si ke skleněnému stolu s kovovými nohami a stáhne si mokrou ponožku. Jirka si přisedne k ní.

A po zhruba hodině více či méně přátelského rozhovoru přichází to, co přijít muselo.

„Proč vždycky musíš vyhazovat peníze za nesmysly?“ Kristýna se snaží ovládat, ale nedokáže potlačit rozhořčení v hlase.

Jirka se po několika drincích cítí zraněně – jak jinak. „Máš tolik peněz, že bys měla mít pořádnýho chlapa, ne?“ Je opilý a kousavý. „Nejsi schopná udělat pro nás nic víc než platit účty! Kde je to, co jsem chtěl, Kristýno? I v posteli už to stojí za hovno.“ Hlas se mu zlomí, jeho slova jsou plná hořkosti.

„Nevěra, to je tvoje oblíbené slovo, že?“ Kristýna cítí, jak se jí stahuje hrdlo. „Ty a ty tvoje ustavičný podezření. Takhle už to dál nejde!“ Frustraci v jejím hlase vystřídá zoufalství. „Nevím, kdo z nás dvou zatahl do našeho soužití nevěru, ty Casanovo z Ali-expressu! Neděláš nic, než že utrácíš moje peníze za nesmysly, a ještě si sem bez dovolení přitáhneš tu obrovskou děsivou potvuru, který bůhvíproč říkáš Kája!“

Jiřímu zrudnou tváře. „Á, paní dokonalá, už je to tady. Musím se jí ptát na úplně všechno, chce mít kontrolu nad svým malým otrokem, protože ona je ta úspěšná!“

„Ne, sakra, chci jen vědět, co děláš s mým penězma!“

„Našima!“ zařve Jiří a rozmáchlým gestem svrhne skleničky a všechno, co stojí na stole, dolů na podlahu.

„Víš co, už tě mám dost, tebe a všech těch nevěř a kurev, co z tebe každé den smrdí!“ Jejich slovům už pomalu přestává být rozumět, když tu najednou Kristýna vykřikne: „Tak víš co? Tak mě zab!“

„Tak ji zab!“ ozve se cizí hlas jakoby z podzemí.

Jiří vyskočí na nohy.

Tma.

„Vzbudila jsem se na podlaze, ten idiot už spal v ložnici spolu s tím svým psiskem. Celá bolavá jsem si lehla na gauč. Když jsem znovu otevřela oči, byl pryč. Nechal mě doma s tou obludou, i když ví, že se jí k smrti bojím. Chtěla jsem jen, aby ta potvora spala... Tak jsem hodila do šunky pár prášků na spaní.“

„Kolik jich bylo?“ zeptám se, ale snažím se zachovat klid a předstírat nezáměr.

Kristýna zaváhá, snaží se najít vhodná slova, zatímco já stojím v předsíni, zbytek Káji mi teče k nohám... a počítám do deseti.

Zhluboka se nadechne. „Dobře, celé plato, oukej?“ Kousne se do spodního rtu. „Jo, bylo jich víc, než jsem měla v plánu. Ale stejně...“

Stojím a počítám. Počítám jedna, počítám dvě....

„Jak to celý souvisí se mnou a s tím, že to zvíře nemá hlavu?“

„No, jak jsem řekla, kdybys na nás v noci nekřičel, Jiří by tvé idiotské rady nebral jako pokyn k útoku, já nemusela zůstat doma sama s tou obludou a... Kdybys slyšel, jak kvílel... a nakonec... nakonec to bylo strašné. Jasně, vždycky jsem se ho bála, ale takhle to dopadnout nemělo. Tohle jsem nečekala. A já... jsem to nečekala,“ zopakuje.

„Nevěděla jsem, co dál, chtěla jsem to nahrát tak, že utekl, schovat ho do kufru a odnést, co já vím, někam k popelnicím, ale ta potvora je moc velká, tak jsem vzala nůž a...“

„A výsledek mám tady pod nohama. Co přesně čekáš, že teď udělám?“ rozhodím rukama. Už se taky neobtěžuju jí vykat.

Zhluboka se nadechne a hledí na mě tím svým modrookým způsobem. „Já nevím, pomůžeš mi se toho zbavit? Když je to všechno tvoje vina. On mě jinak zabije, vím to, je to blázen, žiju s ním, teda žila jsem, já už nevím.“

K mojí frustraci se přidává únava, trochu i z toho, že netuším, co by bylo nejlepší udělat. Odmítám svůj podíl viny na celé té komedii, ale zároveň na ní vidím skutečný strach – aby ne, vzhledem ke všem těm modřinám. Holka dostala co proto. Promnu si oči. Mysli, myslí. Podívám se na hodinky. Kurva, nechci se stát součástí téhle shitshow, ale ona vypadá, že jestli ji nechám na holičkách, skočí pod tramvaj.

Jenže není jediná, s čím se musím vypořádat, čas hraje proti mně. „Myslím,“ řeknu nakonec, „že půjdu do práce.“

Hledí na mě s úžasem ve tváři.

„To mě tu takhle necháš?“

Zatímco si zapínám košili a oblékám své konfekční sako koupené za příspěvní slevového kuponu v Marks & Spencer nebo kde, vrhnu významný pohled za její záda. „Samozřejmě že tě tady ne-nechám.“ Ve tváři se jí mihne úleva. „Chci, abys odešla hned, jak uklidiš ten sajrajt.“

„Všichni jste stejní!“ rozkřičí se na mě můj nezvaný ranní host.

„Víš co? Musím přemýšlet. Celé věky mě po nocích mučíte těmi svými bipolárními mejdany a teď mě obviňuješ z toho, že jsi mou vinou zabila psa toho tvýho... co že je zač? Knihovníka?“

„Sekuriták,“ opraví mě.

„A teď chceš pomoci jen proto, že za to podle tebe můžu, výtah nefunguje a chodit neumíš. Oukej, vzdávám se, jdu do práce, ty tady, já vlastně nevím co, klidně si tu třeba zůstaň.“ Protáhnu se kolem ní ke dveřím. „Bože, to je smrad! Udělej pro mě něco, princezno, a nacpi tu baskervillskou potvoru zpátky do kufru. Zvládla jsi to jednou, zvládneš to zas. A prosím rychle.“

Dívám se na oddělenou hlavu, oči už zapadly do důlků a jazyk je jako dlouhý šedý had plazící se z otevřené tlamy plné zažloutlých

zubů. Och, zamrám a otřesu se, je to jako ta scéna z *Kmotra*. Na-
posledy se ohlédnou. Kolem mě vane chladný vzduch z chodby.

„Klidně tu zůstaň, nebo jdi, je mi to fuk. Kdyby náhodou, zabouchni za sebou.“

Je opravdu chytré nechávat cizí holku u sebe v bytě? Ale co by mohla ukrást? Ty dva černé hrnky s jedním talířkem, které tu mám?

Výtah nefunguje, a tak jdu po schodech. O patro níž potkám starší sousedku, naštěstí je bez kufru. „Slyšel jste zase ten hrozný rámus odshora? Byla jsem večer vynést odpadky a panečku, co se to tam zase dělo...“

Dívám se na ni bez známek zájmu či byt' jen špetky pochopení. Jasně, bába šla uprostřed noci vynést odpadky a náhodou slyšela hádku o dvě patra výš. To leda že by popelnice byla někde v podkroví, drbna jedna.

Venku mi nad hlavou krouží hejno vran. Dal bych pravou ruku do ohně za to, že se mi vysmívají. Nakopnu motor svého auta – diesel, jak jinak. Možná poslední generace spalovacích motorů. Pak budeme všichni do práce jezdit elektrikou a místo auta si každý pořídí své vlastní osobní dildo na baterky.

Těžko říct, jestli má za sebou víc otřesů ten motor, nebo můj rozhozený mozek. Ale ten zvuk jako by mi do žil napumpoval pavalivo jitřící smysly... anebo za to může zoufalství, pocit tak důvěrně známý, a přece už zapomenutý. Adrenalin z dob minulých. Je dobře, že se tohle stalo?

Mírím do města, kam se nikomu mířit nechce, proto jsou před ním vždy zácpy, nic proti Brnu samozřejmě, usměju se v duchu.

Jsem Clint Eastwood, jsem poslední naděje, ale přesto se cítím jako ta strana mince, která ti nikdy nepadne. Jsem ztělesněné štěstí. Myslím na ten moment u dveří, v tom smradu s tou postavou, která teď okupuje můj životní prostor. A teď na cestě do práce se mi zdá, že slunce snad nikdy nevyjde.

Jako by už tak každé mé rozhodnutí v poslední době nebylo jako další krok do hororového příběhu. Možná ale jednou přijde

happyend, to jsem přece chtěl – nějaké vzrušení jako za starých dobrých časů.

Možná to skončí šťastně, možná se vše v prdel obrátí. Je ale pravda, co se říká: cizí neštěstí je vždycky lepší než moje vlastní. Asi si to perverzně užívám, jako když se v temné místnosti zapálí svíčka a ty vidíš, jak se rozmazané obrazy dávají dohromady. To je má specialita – stále se hrabat ve výkalech. Tyhle zatím nejsou moje.

Sedím za volantem a můj život mi připomíná odraz něčí vyklepanuté cigarety. Tak co bude dál? Budu hrát tu hru a doufat, že to neskončí jako v té pohádce od Andersena, kde holčičce neškrtla poslední zápalka.

Jak cesta pokračuje, obzor se mění. Pole ustupují a nahrazují je výškové kancelářské budovy, tyčící se až do nebe. Městská krajina, zpočátku mělká, pomalu přerůstá v labyrint ulic, jimiž se lidé řítí vpřed jako mravenci v kolonách aut. Troubí a navzájem se nenávidí. Myslím si, že provoz byla původní sociální síť, kde se lidi mohli anonymně nesnášet ještě před Instagramem, který to samozřejmě povýšil na další level.

Naše kancelář se musí honosit výstředním sídlem v centru města. Já to místo prostě miluju. Naštěstí tu nemusím trávit víc času, než je nezbytně nutné. Kancelářská věž se vzpíná vzhůru k nebezpečně nízkým mrakům; když zakloním hlavu, myslím na velikost boha. Musím do dvacátého patra – kdo sakra vybral místo tak šíleně vysoko? Možná je některý z mých nadřízených scientolog, který chce mít jednou v budoucnu lepší výhled na vesmírnou invazi nebo co.

Jak procházím chodbou k zasedačce, prohlížím si kolegy a jejich pózování: někteří s falešnou elegancí zasedají za svými stoly, jiní se hrouží do studování důležitosti svých mailů. Jako by našli východ na konci bludiště nebo objevili svého nejlepšího přítele v lahvi Jacka Danielse, ušklíbnu se v duchu. V hlavě si přehrávám *Walking On Sunshine*, v tomhle jsem doma. Ten open space je opravdová

přehlídka figurín hrajících si na profesionály. Každý, ke komu se přiblížím a pozdravím mě, dostane svou dávku neupřímného úsměvu a přechoťného „Ahoj“. Přesně ta prázdná forma zdvořilosti, kterou považujeme za standardní, ačkoliv se pod povrchem choulí spousta vlastních názorů.

S klidnou elegancí a pozitivní maskou pokračuji k zasedací místnosti, ruce mi samovolně vklouznou do kapes.

„Vytáhni ty ruce, tohle se na manažera nehodí,“ uslyším za zády. Á, náš lord Vader dorazil, i když bez typického imperiálního marše z *Hvězdných válek*. Samotný Ludovít Nemkov, můj šéf. Třetí generace Ukrajinců narozená v Čechách. I jemu oplatím svým vysoce upřímným „ahoj“ a neochotně vytáhnou ruce z kapes. Škoda že v nich nemám nějakou svou verzi placatého pomocníčka Jacka Danielse.

Ve dveřích do zasedačky učiním další faux pas, když vejdu první a ukážu svému šéfovi, tomu samotnému zhmotnění božství, záda. Rozehráváme další hru na to, kdo se bude tvářit seriózněji, všichni už jsou přítomni. Malý, nezávazný small talk může začít. Korporát je hrozný v tom, že kvůli němu brzy zapomenete, jak se mluví mateřským jazykem.

Usadím se úplně vzadu, kde nemusím dávat pozor. Vybalím si svůj počítač, ale od chvíle, kdy přestali do Windows automaticky instalovat Solitaire a všechny stránky, které mají v názvu slovo *hub*, jsou zablokované, je to s ním celkem nuda.

„Tak můžeme začít?“ nadhodí Nemkov a oblaží nás svým vyběleným úsměvem. Napadne mě, jak velkou tubu samoopalovacího krému na sebe dnes ráno vyplýtl. „Začneme klasicky: co se komu přihodilo zajímavého?“ Čtyři kolegové se postupně dají do vyprávění svých víkendových zážitků.

Marta, kolegyně, která se navzdory svému věku stále považuje za atraktivní, například jezdila celý víkend na koni. Paráda. Marek se zúčastnil sportovního tábora. Usínám s otevřenýma očima a čekám, až přijdu na řadu. Výjevy ze svého života všechny bavím

už tak dlouho, že mi stejně nikdo nevěří. Takže počkám, až skončí Eliščino blábolení o rodinném rybaření, a začnu: „Super, a já mám doma holku s mrtvým psem.“

V nastalém dlouhém tichu hledí jeden na druhého... a potom všichni propuknou v hlasitý smích. „Ty nikdy nezkłameš,“ zamrká na mě Nemkov a není to upřimné.

Všechny oči se upírají na něj, jeho sebevědomí zaplňuje celou místnost.

„Inu, k věci. Ještě jednou vás vítám na této výjimečné poradě, kde budeme diskutovat o tom, jak dále zvýšit naši prodejnost a efektivitu. Předpokládám, že jste přišli plni nových nápadů a energie, které vám v průběhu porady pomůžou.“

Kdo jiný než Marek by se měl přihlásit první: „Rád bych přispěl k naší strategii pro lepší zaujetí na sociálních sítích. Myslím, že je to oblast, která by mohla potřebovat náš zvýšený zájem.“ Mluví dál, vůbec mu nerozumím, pomalu se ztrácím, na Kristýnu vůbec nemyslím. Vše je jen kopie kopie kopie.

„Ano, zní to skvěle, pokud máte rádi recyklaci,“ odpálkuje ho Nemkov po chvíli.

Rozpačité úsměvy přeruší Marta se svou trochou do mlýna: „Jak jistě víte, studovala jsem psychologii prodeje, takže bych se ráda zaměřila na náš aktuální sortiment a jeho širší propagaci. Myslím, že bychom měli lépe využít sezonní trendy a přizpůsobit tomu naše strategie.“

Dlouhé zívnutí; Nemkov ji pozoruje prázdným pohledem, jako by se v něm najednou zhaslo. „Čekám na další nádhernou teorii, jak dosáhnout stanoveného cíle, který nikdo neplní.“

„Co pracovní prostředí? Drobná vylepšení by mohla zvýšit efektivitu a zlepšit náladu mezi zaměstnanci.“ Chudák malá Jana, mám pro ni tajnou slabost, bude mi chybět, až ji Luďa ukřižuje.

„Klidně jim nakup v květince kyticky, ale za své.“

Postupně si berou slovo ostatní v místnosti. Já nikam nespěchám, nepotřebuju dělat vlny, i když obvykle jsem za poměrně

slušného trola, který si naoko notuje s naším nejvyšším. V hlavě se znovu vracím do svého bytu; co se tam asi děje? Cítím se unavený. Zvuky ze zasedačky se ztrácejí a mění se v jakési ozvěny, rozléhají se jako v temném hvozdu. V tom lese vidím koruny stromů spojující se do zvláštní mlhavé krajiny, kde je velmi těžké rozeznat realitu od blouznění. Zpod mlhavého oparu se ozývají zvláštní kroky. Drápy narážejí na kamení. Jsou to drápy zvířete spoutaného časem, oči má zapadlé pro mě už dobře známým způsobem – Kája.

„Co dál?“ promluví šedivým jazykem a olízne mě. S trhnutím otevřu oči.

„Vítáme tě zpět, kolego.“ Nemkov mě pokropil vodou, aby mě probral. Jsem stále ještě trochu uvězněný mezi realitou a snem. „Omlouvám se,“ procedím zmateně a lehce zahanbeně.

Nemkov si mě chvíli měří. Něco ode mě očekává. Cokoliv. Náznak myšlenky, odporu, souhlasu, nebo alespoň tradiční ironickou poznámkou. Jenže nepřichází nic. V hlavě mám prázdno, nebo možná naopak přetlak.

Nakonec si povzdechne: „Trochu jsem čekal, že se dnes budeme motat v kruhu.“ Rozmrzele zaklepe složkou před sebou. „Proto jsem si pro vás pozval hosta,“ oznámí a z kapsy vyloví papírek s poznámkou. „Dovolte mi přivítat generálního ředitele společnosti vJednom es er ó, pana Pavla Ry... Ry... Rypiena,“ vykoktá a zamračí se na svou vlastní nečitelnou poznámkou, „který nám dnes představí nový operační systém, jenž naše procesy konečně posune do aktuálního století.“ Dovnitř vstoupí vysoký muž, který už od pohledu patrně vnímá sluneční světlo jako bezpečnostní riziko. Zamává na pozdrav a bez zaváhání rozsvítí projektor. Nerozumím ničemu z toho, co říká: CRM, workflow, trello, integrace, automatizace, synergie... Slova létají místností jako splašené hejno ptáků. Znovu upadám do své letargie. Pan Pavel se po několika minutách monologu zastaví, usměje se a pokrčí rameny: „Zkrátka, pokusím se váš systémovej punk nahradit jiným punkem. Takovým, co aspoň bude fungovat.“